

Spanje 2018

Moment in Málaga

Piet Buitendijk

Spanje 2018 – Moment in Málaga

De voordeur van het hostel is gesloten als ik terugkom na een dag wandelen in de stad. Ik pak mijn sleutel. Die sleutel past niet meer. Het slot is veranderd. Wat is hier aan de hand? Is het hostel verlaten, gesloten of failliet? Op zak heb ik alleen mijn portemonnee en sleutels, geen telefoonnummers of iets dergelijks. Al mijn spullen liggen binnen en ik kan er niet bij. Aanbellen helpt niet. Hard bonzen op de deur ook niet. Wat nu?

Aankomst in Málaga

Boos gooi ik flink stevig de deur van de gereserveerde taxi dicht. “Hola, het is wel mijn deur”, zegt de taxichauffeur. Hij is boos en ik doe alsof ik ook boos ben. Op mijn reservering voor de taxirit vanaf Málaga – Aeropuerto staat heel duidelijk de bestemming: 'Larios Cool Hostel, Calle Marin García'. Op het papier van de chauffeur staat: 'Hotel Molinos Lario'. Hij weigert om mij naar het juiste adres te brengen, of zelfs maar te wijzen hoe ik zou moeten lopen. Daarom stap ik de luxe lobby van het vier sterren hotel Molinos Lario binnen om daar de weg te vragen. Het door mij gereserveerde hostel blijkt niet ver weg, een paar honderd meter lopen slechts. Alle straten hier in het centrum zijn autovrij. Nu snap ik waarom het taxibedrijf mij op een ander punt afzet. Maar dat had men toch wel kunnen communiceren? Het wordt al schemerig en via chique winkelstraten en smalle steegjes beland ik in Calle Marin García en sta voor een zware bruine houten deur die op een kier staat. Het huisnummer klopt, maar nergens een verwijzing naar een hostel te zien. Zou het dan hier zijn? In het adres op de reservering staat dat het op de vierde verdieping moet zijn. De hal achter de monumentale deur en het marmeren trappenhuis daarachter is verlaten. Er hangen vijf brievenbussen, maar geen vermelding van een hostel. Op weg naar boven, langs de kale stenen trappen, passeer ik op iedere etage anonieme deuren. Nee, toch niet, op een van die deuren staat 'Abogado'. Als ik bijna ga geloven dat de beklimming voor niets is, zie ik na de laatste trap toch een vaag bordje met: 'Larios Cool Hostel'. Met daarbij geplakt een papier met: 'please ring bell or knock'. Bellen dan maar. Gelukkig hoor ik binnen gestommel. Als dan de deur wordt opengedaan is de ontvangst allerhartelijkst.

Gabrielle heet ze, zegt ze. Engels spreken doet ze goed, dat is wel zo makkelijk. In het hostel lijkt alles schoon en relatief netjes, maar wel klein en krap. De keuken met eettafel doet denken aan een studentenhuys, met een grote koelkast voor gemeenschappelijk gebruik. Er zijn zelfs vier douches, maar slechts één toilet is wel erg weinig voor de maximaal 22 gasten. Nog nooit eerder heb ik in een hostel gelogeed, dus ik had geen enkele verwachting. Ik kom terecht op een kamer met drie stapelbedden. Fijn dat er nog een benedenbed vrij is. Gabrielle haalt uit een kast schone lakens en een kussensloop en geeft dan uitleg over de huisregels. Tegen een borgsom krijg ik sleutels van de poort en de etagedeur en de code van het cijferslot op de kamerdeur. Verder slaapt er nog één nacht een stel uit Frankrijk op deze kamer. Dan is er nog een gast van onduidelijke afkomst op deze kamer en die voornamelijk overdag slaapt. Hij zegt dat 'special legal work' doet.

Beneden in het smalle straatje zijn een paar restaurantjes met een buitenterras. Na een verkenningsrondje, eet ik deze eerste avond vlak bij het hostel een bordje spaghetti bij 'La mesón de Alegria', oftewel het huis van de vrolijkheid; is dat het gevoel voor humor hier?

Later, bij daglicht, zie ik bij de grote zware buitendeur dat er buiten wel een bordje hangt met 'Larios Cool Hostel', maar dat hangt zo hoog tegen de gevel dat ik het bij aankomst niet gezien had. Ook ontdek ik later nog dat er een lift is naar de vierde etage.

Verkenning

De ramen op het bedompte kamertje in het hostel hebben zonwering ervoor. Daardoor had ik geen gevoel voor tijd en kon het niet licht zien worden. Pas rond negen uur ontwaak ik uit een diepe slaap. Het hostel serveert geen ontbijt. Het komt goed uit dat ik gisteren nog een paar broodjes uit Nederland in de koelkast gelegd heb. Er staat wel een koffiezetapparaat, maar koffie en filters zie ik nergens. Verder zijn er blijkbaar nog geen andere gasten wakker in het hostel. Zo komt het dat ik ontbijt met de twee overgebleven bruine bolletjes en kraanwater. Mijn eerste koffie vind ik bij een café buiten dat nu al open is. Het valt niet op dat ik laat ben opgestaan, want het schijnt dat de stad ook pas laat op deze zaterdagmorgen tot leven komt. Op de historische pleinen worden pas om elf uur de terrasstoelen naar buiten gedragen.

Met mijn ANWB reisgids in de achterzak loop ik deze ochtend langs pleinen, straten, kerken en kathedraal, zoals beschreven in de gids. Het is voor de middag nog rustig in het centrum van de stad. Dan kijk ik even bij de haven met z'n wandel- en consumeer promenade. Inderdaad, het strand is er ook, maar dat komt voor mij later nog wel een keer. Terug naar het centrum en het wordt tijd voor een lunch.

Bij Café Central op het plein Plaza de Constitución zie ik dat er op het volle terras een tafeltje vrij is gekomen. De mevrouw van het tafeltje ernaast wenkt zo van 'kom maar gauw en pak het'. Voor de schappelijke prijs van € 7,50 serveert men een club sandwich met frites en cola. Terwijl ik met de sandwich bezig ben, wordt er pal naast mijn tafel ruimte vrijgemaakt voor live muziek. Het blijkt een flamenco zangeres te zijn met een gitarist. De Spaanse zangeres zit op een stoel zo ongeveer pal naast mijn tafel. Haar zang met veel emotie in de stem is best aardig. Maar voor het algehele beeld is het beter als ik afreken en vanaf een andere plaats het optreden verder bekijk.

De rest van de dag slenter ik door deze stad met z'n mooie straten, pleinen en boulevards en steeds kom ik tot mijn verrassing weer op een volgend schitterend plein uit. Tegen de avond ga ik op zoek naar dat ene restaurant waar ik vanmorgen de menukaart bekeek. Ze serveren gerechten met veel gezonde groentes er in. Waar was het nou? Ik loop van plein naar plein, maar kan het niet meer terugvinden. Daarom keer ik terug naar Plaza del Obispo, met zeker vier restaurants. Allen met uitzicht op de kathedraal met maar één toren, maar allen met een verschillende menukaart. Ik kies dat restaurant waar al het meeste volk zit. Op dit pleintje heb je tijdens het wachten op het eten continue vermaak van het bonte volk dat in uiterst zomerse kledij voorbij trekt. En er is vermaak van de straatartiesten die haast in de rij staan om op te treden aan de voet van de fontein. In de tijd dat ik hier zit, zie ik achtereenvolgens een blokfluitspeler, een zanger met een blikkerig klinkende gitaar, een vioolspeler en een goochelaar. Na de verdwijntrucs vind ik het tijd om ook op te stappen en verder te gaan.

Het centrum van de stad is fraai, met een doolhof van straatjes die met marmer geplaveid lijken. Dat er geen autoverkeer is, is wel zo relaxt. Jawel, fietsers en segways zijn wel toegestaan. De winkels en restaurants worden bevoorraad door leveranciers met steekwagens. Het is fijn dat je niet hoeft uit te kijken voor het verkeer, maar het is wel vreselijke druk met flanerende voetgangers, vooral laat in de middag en de avond.

Plaza de Constitución

Gibralfaro

Vannacht schijn ik onder een Chileense dame geslapen te hebben. Het is een komen en gaan van gasten in het hostel. De eerste nacht was het bed boven mij leeg. Gisterenavond zag ik spullen van iemand op het bed liggen. Laat op de avond, als ik in slaap probeer te komen, komt de nieuwe buurvrouw binnen. De overbuurman knoopt een gesprek aan en zo hoor ik dat ze in Chili woont. Het cijferslot op de deur geeft piepgeluidjes als iemand de code indrukt. Dat geluid lijkt precies op dat van mijn wekker thuis. Steeds als iemand 's nachts van het toilet terugkomt en de code intoetst, word ik wakker. Zo zie ik alleen maar een silhouet van de Chileense dame tegen het licht van de gang. Deze zondagmorgen had ik mij voorgenomen niet later dan half negen op te staan. Hierdoor verlaat ik waarschijnlijk als eerste het hostel. Als ik later op de dag even op de kamer terugkom, zijn alle spullen van de bovenbuurvrouw verdwenen en de buurvrouw dus ook. Tegen de avond is er weer een nieuwe bewoner aangekomen, een Arabische ICT student die in Frankrijk woont. Het volk gaat en komt hier.

Op deze zondagmorgen haal ik mijn ontbijt bij Café Central op het Plaza de la Constitución. Het is net of ik als klant niet serieus genomen word. Twee keer moet ik om een menukaart vragen, maar ik krijg er geen. Toch komt er uiteindelijk iemand mijn bestelling opnemen. Ik zeg dat ik als ontbijt koffie met een broodje wil. Automatisch krijg ik het typische Spaanse ontbijt: koffie met melk en een doormidden gesneden broodje met tomaat. Het plan voor deze ochtend is naar het kasteel van Gibralfaro te klimmen. Ik weet nog dat er ergens boven een heel mooi uitzicht op de haven is en dat de ronde arena van Plaza del Toro het beeld bijzonder maakt.

Het is even zoeken naar de juiste weg langs de heuvelrug naar Gibralfaro. Eerst maak ik de fout om bij het Alcazaba naar binnen te gaan. Daar verwijst de kassajuffrouw mij weer naar buiten en vertelt dat ik het wandelpad naast het Alcazaba moet nemen. Het mooi geplaveide pad met enkele trapjes gaat stevig omhoog, maar is makkelijk te doen. Inderdaad, halverwege kom ik bij het

uitzichtpunt dat ik herinnerde en de ronde stierenvechtersarena ligt te schitteren in de zon. Aan het eind van het pad ligt het kasteel van Alcazaba, maar het kasteel zelf kan mij niet zo boeien. Leuker vind ik het koffiebarretje dat schaduwrijk onder een hele oude ficusboom ligt.

In de middag bezoek ik het strand Playa del Malagueta. Niet te lang, want het is er heel druk en de zon brandt genadeloos. Wat ik nog mis is de zonnebrandcrème. Die had ik bewust niet meegenomen omdat ik alleen met handbagage de vliegreis gemaakt heb en dan zijn vloeistoffen niet toegestaan. Dat zonnebrandmiddel koop ik ter plaatse wel, dacht ik. Maar een supermarkt ben ik nog niet tegengekomen. Vast als voorbereiding van de terugreis ga ik op zoek naar het treinstation voor de rit naar de luchthaven aan het eind van deze week. Het blijkt verrassend dichtbij, slecht tien minuten lopen vanuit het hostel. Een kaartje kost slechts €1,80. Een treinreis is beter dan die vervelende taxichauffeur van de heenreis.

Vlak bij het station en net iets uit toeristencentrum, eet ik laat op de middag in een café een geweldig 'menu del dia'. Voor slechts €8 krijg ik een broodje, een drankje, een voorgerecht, een hoofdgerecht en een dessert. Het enige nadeel van dat eenvoudige restaurantje is dat je niet buiten kunt zitten, want het grenst vlak aan het busstation.

De rest van de middag en avond breng ik door op terrassen in het centrum, voor koffie en een stuk 'carrot cake', wel bij de McDonald's. Tegen het vallen van de avond klim ik opnieuw naar het uitzichtpunt op de heuvel van Gibralfaro, om de stad van boven bij het dalende zonlicht te zien. Ik ben zeker niet de enige. Het staat er vol met mensen die ook genieten van het uitzicht over stad en haven. Alles kleurt goudgeel bij deze laagstaande zon. Ook is de saxofonist er weer. Met sfeervolle muzikale begeleiding maken de toeristen voornamelijk foto's van zichzelf met het stadspanorama op de achtergrond. Maar zowat alle foto's neemt men tegen het licht in. Volgens mij zal het fotoresultaat tegenvallen van de mobiele telefoons, waarbij je met dit felle licht nauwelijks wat kunt zien op het schermje.

's Avonds in het hostel lijkt het of mijn buurman nu pas besloten heeft om morgen te vertrekken. Hij schijnt hier al twee maanden te logeren en heeft veel spullen onder en rondom het bed verzameld. Om half elf in de avond begint hij in te pakken, terwijl ik probeer te slapen. Het inpakken gaat samen met veel gerommel, gezucht en zacht gevloek. Af en toe doe ik een oog open en kijk voorzichtig naar de voortgang. Pas tegen twee uur 's nachts is het inpakken klaar en dan gaat hij de vloer van de kamer dweilen. Een vreemde gast is het, met al die medicijnendoosjes en pillen potjes die ik rondom en op het bed zie. Als hij bezig is met opruimen in deze nacht, meen ik een brandlucht te ruiken. Hij zal toch niet zijn afval aan het verbranden zijn in de keuken? Het hostel heeft geen nooduitgang! Of ruik ik misschien toch het schoonmaakmiddel? Het wordt voor mij een korte nacht.

Dak van de Kathedraal

De volgende ochtend overzie ik de nog steeds heersende chaos op de kamer en maak dat ik snel wegkom. Nog voor negen uur zit ik bij Café Central aan de koffie en een warm belegd broodje. Ik hoop dat die vervelende buurman definitief verdwenen is als ik in het hostel terugkom.

Het geplande bezoek vanochtend aan het museum van de stierenvechtersarena, Plaza del Toro, loopt op niets uit. Ondanks dat in mijn boek staat dat het op maandag open is, zie ik alleen dichte poorten. Om herinneringen aan negen jaar geleden op te halen, neem ik de trein naar Fuengirola, een plaats op een afstand van een klein uurtje rijden met de trein. De rit met de trein, gedeeltelijk door tunnels en ondergronds is nog steeds even saai. In Fuengirola herken ik de hele lange strandboulevard nog wel. Maar het hotel waar ik toen twee weken lang logeerde kan ik niet meer terugvinden. Het is weer even zoeken naar de iets gezelligere straatjes dan die saaie boulevard. Net als negen jaar geleden duurt het even voor ik ze weer gevonden heb. Bij een grand café op een hoek neem ik plaats, omdat ik honger en dorst heb. De pannenkoek die ik bestel is wel heel erg klein als die gebracht wordt, dat stond er op de menukaart niet bij. Zonder zoeken vind ik het treinstation voor de terugrit naar Málaga weer terug.

In het hostel is de vervelende buurman nu echt verdwenen. Twee andere kamergenoten tref ik slapend op bed aan, terwijl het drie uur in de middag is. Deze nieuwe kamergenoten uit Duitsland heb ik alleen gesproken bij hun aankomst. Daarna heb ik ze alleen maar overdag zien slapen. Ik ga nog even weg voor een uurtje naar het strand. Niet te lang, want de nodige zonnebrandcrème heb ik nog steeds nergens kunnen kopen. Een gewone supermarkt voor bijvoorbeeld brood en beleg heb ik ook nog niet gevonden. Er zijn wel heel veel luxe en glanzende winkels in het mondaine centrum, maar die verkopen dingen die ik niet nodig heb. Daarom ontbijt ik steeds 's morgens buiten het hostel. Na de afgelopen drie dagen blijf ik dat maar gewoon doen.

Voor de avond ga ik naar de kathedraal om een kaartje te kopen voor een bezoek aan het dak. Het wordt aangeprezen als een unieke ervaring om het uitzicht vanaf het 50 meter hoge dak van de Kathedraal te bewonderen. Als tijdstip kies ik de sessie van zeven uur, omdat ik verwacht dat de stand van de zon dan interessante foto's zou kunnen opleveren. De nauwelijks spraakzame gids begeleidt een groep van zo'n twintig mensen via wenteltrappen naar het dak, vijftig meter boven straatniveau. Vanaf boven is er een leuk uitzicht op de stad, bijvoorbeeld op de pleinen met de restaurants. Helaas staat de zon ongunstig voor een goede foto van die ene toren die wel is afgebouwd. Hierboven heb ik het al snel wel gezien en ik ben opgelucht als de gids ons groepje zwijgend naar beneden begeleidt. Beneden bestel ik bij een Italiaans restaurant een flinke pizza. Inderdaad het restaurant op het Plaza del Obispo, dat ik net vanaf het dak van de kathedraal heb gezien.

Museo de Málaga

's Nachts droom ik dat mijn auto door een 'joy-rider' total-loss is gereden. De dader is bekend en ik puzzel hoe dat met politie en verzekering geregeld moet worden. Dan ontwaak ik terwijl mijn auto waarschijnlijk ongeschonden in Nijmegen staat en ik me bevind in het kamertje van het hostel. Om me heen hoor ik drie snurkers. Ik vlucht naar de lege badkamer en maak me gereed om zo snel mogelijk het gebouw van het hostel te ontvluchten. Nooit eerder heb ik op een vakantie mijn dagen zo afgeteld en uitgekeken naar de dag van vertrek. Het terras van Café Central begint mijn huiskamer te worden. In het hostel vind ik geen enkele aanspraak. Door het internationale gezelschap, dat in en uit vliegt, is de voertaal Engels. Bij Café Central lukt het om als eerste klant het ontbijt in het Spaans te bestellen. Hier maak ik een plan voor de besteding van de dag. Het wordt ook al de gewoonte om na het ontbijt het toilet in het café te bezoeken. Hier zijn er tenminste twee toiletten. De zingende toiletjuffrouw begint me al te kennen.

Opnieuw ga ik kijken of het Museo de Toro vandaag wel geopend is. Ik loop erheen en dan zie ik het aangeplakte papier dat wegens verbouwing het museum gesloten is. De rest van de middag loop ik rond voor een koffie hier en een cola daar. De zon is te fel, of staat nog verkeerd voor de foto's die ik zou willen maken. In de markthal kijk ik even rond en zie de kleurige uitstallingen van fruit en vis.

Halverwege de middag neem ik weer zo'n geweldig menu van de dag voor €8,00 in datzelfde niet toeristische café als eergisteren. Daarna ga ik naar het Museo de Málaga, gevestigd in het imposante vierkante gebouw langs de boulevard. Het museum vind ik bijzonder mooi, dat wil zeggen het gebouw en de inrichting. De archeologische opgravingen op de tweede etage en de kunst op de eerste etage kunnen me niet zo boeien. Maar de inrichting is schitterend in het vrij recent gerestaureerde gebouw. In de historie lees ik dat het vroeger het kantoor van de douane was. Het hele gebouw straalt van de ruimte en het licht. Vanaf de binnenplaats lijkt alles wel van wit marmer, door de galerijen, de zuilen, de balkons en de palmbomen. Bovendien is het binnen koel en de toegang gratis. Toch heb ik het in een uurtje wel gezien.

Ik wandel nog maar eens naar het strand, alleen voor een foto van de grote stenen letters 'Malagueta'. Het is een veel gefotografeerd object en meestal met

mensen die voor of tussen de letters poseren. De rest van de middag ploeg ik door met foto's maken van de straatartiesten, een koffie bij 'La Cueva 1900' en een glas sinaasappelsap bij Café Central. Deze avond ga ik niet lang in de stad rondhangen. Door het menu van de dag met drie gangen, heb ik genoeg gegeten. In de keuken van het hostel blader ik nog eens door mijn ANWB reisgids om te zien wat ik de komende dagen nog zou kunnen doen. Op de gang hoor ik één van de Duitse kamergenoten bij de receptie klagen dat zijn rugzak zoek, of verdwenen is. De knorrige man die de dagelijkse leiding schijnt te hebben, opent allerlei kasten om te zoeken, zelfs in de keuken. Het is mij onduidelijk of die rugzak van de slaapzaal verdwenen is, of ergens anders was gestald in het hostel. De Spaanse beheerder en de Duitse gast proberen te communiceren in gebrekkig Engels. De Spaanse beheerder hoor ik telefonisch met iemand anders van het hostel spreken over de situatie. De Duitse gast belt met zijn vader over de waarde van de spullen in de rugzak. Het woord 'Polizei' hoor ik regelmatig vallen, maar blijkbaar komt de Spaanse politie alleen maar als de schade boven een bepaald bedrag is. Het slachtoffer is één van de twee Duitse jongelui die ik vaak midden op de dag slapend op hun bed aantref. Hoe kun je dan die rugzak kwijtraken als je die op de kamer stalt?

Later op de avond klopt de beheerder aan bij mijn bed, met het verzoek om mijn etagesleutel van het hostel om te ruilen. Blijkbaar neemt men de vermissing van de rugzak voldoende serieus om het deurslot te vervangen en alle sleutels om te ruilen.

Free walking tour

Deze ochtend heb ik spontaan besloten om me aan te melden voor de "Free Málaga Walking Tour". De gidsen had ik al zien staan op het Plaza de Constitución, herkenbaar aan hun blauwe T-shirts en blauwe parasols. Blijkbaar had ik moeten aanmelden via hun website, maar ter plaatse inschrijven kan ook. Met een groep van 22 personen en een Engels sprekende gids ga ik op pad langs Calle Larios, de kathedraal, La Abuela, La Pimpi, de broederschap van Santa Semana en het bronzen beeld van Picasso op het Plaza de Merced. De lange verhalen over de historie van Málaga in het begin vervelen me. Het voordeel van zo'n walking tour is wel dat je meegenomen wordt naar straatjes, hoekjes en doorsteekjes die ik anders niet zou hebben gevonden. De stad leer ik zo beter kennen en ik kom op plaatsen waar ik nog niet eerder was geweest. Weer een nieuw collectie van restaurants, tapasbars en cafetaria's met aantrekkelijke aanbiedingen ontdek ik op deze manier. Na de foto's van het bronzen beeld van Picasso aan het einde van de route, trakteer ik mezelf op een koffie met een stuk carrot cake.

Ik maak even een tussenstop in het hostel, eigenlijk alleen maar om de fotocamera op te bergen. Alle andere vijf bedden op de kamer zijn afgehaald, dus de twee Duitse gasten zijn weg. Hoe het met de verdwenen rugzak is afgelopen zal ik nooit meer horen. De rest van de middag sukkel ik door met een uurtje aan het strand en een uurtje zitten bij het beroemde café El Pimpi met een glas sinaasappelsap. Op zoek naar een avondmaaltijd word ik bij een restaurant in een nieuw

ontdekt straatje gewezen op het menubord. Op het met krijt beschreven bord staan de aanbiedingen van vandaag: paella in verschillende uitvoeringen. De Spaanse dame die op me afkomt verleidt me om op haar terras te komen zitten, omdat ze ook paella maakt voor één persoon. Ik kies voor de paella met groente. Het is lang geleden dat ik paella gegeten heb. Deze paella die ik krijg bestaat vooral uit heel veel rijst en weinig groente. De onderste laag is behoorlijk vet en zit aan de bodem van het pannetje vastgebakken.

Deze avond klim ik opnieuw naar het uitzichtpunt bij Gibralfaro, maar nu om een foto van de stad en de haven te maken na zonsondergang. Dit keer kom ik wat later, want pas na tien uur 's avonds wordt het duister genoeg om de lampjes van de stad en de haven goed te kunnen zien. Het uitzichtpunt staat vol met mensen die ook wachten op het lichtspel van de ondergaande zon en de lichten van de haven en verkeer. Twee Franse dames zitten naast mij op de halfronde stenen rand en hebben zich helemaal voorbereid met bier, broodjes en chips. Ik wacht af tot het donker genoeg is en dan pas realiseer ik mij dat ik eigenlijk een statief had moeten meenemen. Het ondersteunen van de camera op de ronde buizen van het hekje blijft behelpen.

Italianen

Terwijl ik me steeds meer thuis ga voelen in de stad en langzaam ga begrijpen hoe het stratenplan van het centrum in elkaar zit, wordt mijn dagelijkse haast om 's morgen het hostel te ontvluchten steeds groter. Nog één dag te besteden in de stad en dan nog een dag voor de thuisreis, ik kijk er nu al naar uit. Steeds ontdek ik weer andere leuke plekjes in het historische centrum van Málaga, maar een dag later kan ik het vaak al niet meer terugvinden. Zo ingewikkeld zit het stratenplan in elkaar.

Gisterenavond, tegen middernacht, kwamen de vijf nieuwe kamerbewoners 'thuis' in het hostel. Ik was benieuwd wat voor gezelschap dit zou zijn. Het bleek een gemengde groep van vijf zwijgende Italianen. Vanuit mijn bed riep ik: "hoi, hallo", toen ze binnenkwamen. Meer dan een subtiel knikje kreeg ik niet terug.

Nog voor de hele groep wakker is en bezit zal nemen van de enige badkamer, sta ik om acht uur al buiten, op zoek naar een ontbijt in een nog stille stad. Zelfs in een gewoon hotel heb ik mij nog nooit zo eenzaam gevoeld als in dit hostel. Het is even zoeken naar een taverna dat iets na achten al open is. Door wat verder door te lopen vind ik er eentje die nu al open is en waar bediend wordt. Ik bestel het standaard ontbijt: café con leche y un pitufo con jamon serano.

Voor een tweede ronde, maar echt omdat ik niets anders kan bedenken, ga ik nogmaals naar Museo de Málaga. Eerst een tweede koffie in de museum koffieshop. De dame achter de bar wijst mij nadrukkelijk op de glazen vloer. Als ik naar beneden kijk, door de vloer, zie ik de restanten van Romeinse opgravingen. Leuk, maar het kan me niet echt boeien. Op de etage met kunst heeft het grote schilderij met de titel: 'Y tenía corazón', van Enrique Simonet uit 1890, mijn bijzondere aandacht. Ik zie een in het zwart geklede arts bij het deels bedekte lijk van een jonge vrouw. Hij heeft haar hart verwijderd en kijkt daar aandachtig naar. Dan snap je de titel: 'en ze had een hart'.

Terug in de wandelstraten van het centrum neem ik als lunch maar weer een koffie en een croissant en ik denk na wat ik nu eens zal gaan doen. Ik maak even een tussenstop in het hostel. De lakens van de vijf andere bedden zijn verwijderd, dus de vijf Italianen zijn verdwenen. Hoe zou vanavond de bezetting zijn op de slaapzaal?

Eén van de laatste punten op mijn 'to-do lijst' is het monument Alcazaba te bezichtigen Volgens de boeken is het een Moors paleis dat gezien kan worden als een sobere voorloper van het Alhambra in Granada. Het is er druk met toeristen die zich verdringen op al die smalle stenen trapjes in het voormalige paleis. Het fraaiste vind ik de patio met het geelgroene zwembadje met de officiële naam: Patio de Aljibe. Na twee rondjes door het paleis heb ik het wel bekeken en zoek de uitgang weer op.

Voor de laatste maal loop ik naar het strand in de hoop een Chiringuito aan het werk te zien. Dit keer ben ik blijkbaar op een gunstig tijdstip, het is op het uur dat vele Spanjaarden een warme middagmaal eten. De strandtent zit vol met klanten voor de gerookte sardientjes. Het bereiden van de sardientjes gebeurt in een met zand gevuld bootje dat op het strand staat opgesteld. Om het vuur aan te wakkeren heeft de 'epetero' het bootje in de juiste windrichting gedraaid en hij wappert met een stuk

karton. De sardientjes zijn op een spies, de espeto, geregen en naast het vuur in het zand van het bootje geplaatst. De lucht boven het bootje trilt van de hitte en er stijgen bescheiden rookwolkjes op. Vanaf een bankje op de boulevard blijf ik nog een uurtje naar het strandvermaak kijken, dat is goedkoper dan een terrasstoel. Tegen vier uur ga ik nog maar eens naar de bekende Starbucks om hier met een koffie te wachten tot het later wordt en het misschien wel tegen de tijd voor het avondeten aan gaat lopen.

Het wordt steeds vreemder met dit hostel. Om half zes kom terug bij het hostel om me op te frissen voor de avond. Buiten op de stoep zit een groep van vier jongelui, die ik herken als de vijf Italianen van afgelopen nacht. Ze zitten hier buiten te wachten met hun complete bagage. Als ik in de lift wil stappen, komt de vijfde Italiaan naar beneden. Hij roept iets naar de groep waarvan ik begrijp dat het een negatief antwoord is. Misschien wilde ze opnieuw inchecken, maar was het hostel volgeboekt? Tot zover negeer ik het voorval. Op de vierde etage aangekomen, zie ik een onbekende man zitten wachten op de trap treden naar de vijfde etage. Hij vraagt iets aan mij dat ik niet begrijp en dan blijkt dat communicatie in het Engels het beste lukt. Of ik het telefoonnummer van het hostel heb? Nee, dat heb ik niet. Dan besef ik dat het voortaan beter zou zijn om dat wel bij me te hebben. De man zit al twee uur op deze traprede, voor de deur van het hostel, te wachten omdat hij een reservering heeft. Hij kan telefonisch niemand van het hostel bereiken. Ik zeg dat ik niet verder kan helpen en pak mijn sleutel. Meteen zie ik al dat het slot op de deur opnieuw veranderd is. Mijn sleutel past niet meer. Aanbellen helpt niet. Bonzen op de deur helpt ook niet. Blijkbaar is er niemand binnen. Ik realiseer me dat al mijn spullen binnen in het hostel liggen en ik kan daar dus voor onbepaalde tijd niet bij. “Dan hebben we het zelfde probleem”, zeg ik tegen de man op de trap. De komende minuten denk ik na hoe nu verder? Is het hostel dicht, verlaten, failliet of zo iets?

Dan hoor ik de lift aankomen en stoppen op deze etage. Medewerkster Gabrielle komt uit de lift en opent haastig de deur met haar sleutel die wel past. Inmiddels is de groep van vijf Italianen ook weer boven aangekomen en verdringt zich in de nauwe gang voor de receptie. Gehaast gaat Gabrielle bezig om de groep van vijf en de nieuwe man in te checken. Tussendoor ruilt ze mijn sleutel opnieuw om. Een uitleg daarbij krijg ik niet. Voor de zekerheid vraag ik of deze sleutel blijft werken tot en met de morgenochtend. Ook probeer ik of de sleutel past op de etagedeur, hoewel het waarschijnlijk de zelfde sleutel is die ik twee dagen eerder ingeleverd had. Niets is vervelender dan op de dag van vertrek voor je hostel te staan en niet meer binnen kunnen komen. Waarschijnlijk heeft men vaker te maken gehad met diefstal en heeft men daarom vervangende cilinders en sleutels op voorraad liggen. Na een paar dagen zet men dan blijkbaar het originele slot weer terug, zonder de gasten in te lichten. Toch een vreemde gang van zaken.

Ondertussen hebben de vijf Italianen hun bagage weer op 'mijn' kamer gezet en zijn ze weer verdwenen. Zeker door de gang van zaken hier vind ik het niet erg om morgen te vertrekken. De stad heb ik nu wel voldoende gezien en alle high-lights uit mijn boekje, die ik wilde zien, heb ik wel afgewerkt. Morgen voor elf uur uitchecken en dan richting de luchthaven voor het vliegtuig dat pas negen uur 's avonds vertrekt. Ik maak me nu al zorgen hoe ik deze komende dag moet doorkomen. Verder weet ik ook al dat als ik op Schiphol aankom, na middernacht, er geen aansluitende trein naar huis zal zijn. De eerste trein zal pas om vijf uur 's morgens gaan.

Doordat ik eerder op deze dag naar het vrij toegankelijke uitzichtpunt van Alcazaba geklommen was, had ik de veronderstelling dat daar misschien wel een heel mooi beeld van de stad te zien zou zijn bij zonsondergang. Helaas blijkt nu om negen uur 's avonds het toegangshek gesloten. “Gesloten om 20 uur”, staat er op het stalen hek. Vanaf dit uitzichtpunt zou je anders zomaar de avondvoorstelling in het Romeinse theater gratis kunnen zien.

Een tip die in de reisboeken staat, is dat er vanaf het dakterras van de vijftiende etage van het Málaga Palacio-Marriott hotel een gratis uitzicht over de stad is. Eerder deze week had ik dat al gedaan en kwam zonder probleem met de lift op het dakterras terecht, waar toevallig een bruiloftsreceptie gaande was. Deze avond probeer ik het opnieuw, voor een foto van de haven met avondlicht. Nu word ik tegengehouden door een portier en een receptioniste. Het dakterras is nu alleen toegankelijk tegen betaling van € 8, maar wel inclusief een drankje. De ticketverkoopster begint op te sommen: een mojito, sangria en andere cocktails. Daar heb ik geen zin in en zeg: "Ok, dan ga ik weer weg". Achteraf gezien had ik misschien wel beter nog een uurtje op het dakterras met een cocktail kunnen blijven, want ... lees verder.

Het valt niet mee om in harmonie te leven op de kleine kamer met die vijf Italianen. Vaak spreken ze ook een andere taal, waarvan ik niet eens begrijp bij welk land die hoort. Op het tijdstip waarop ik wil gaan slapen, maakt de groep zich klaar voor een avond, of een nacht, 'stappen'. Duidelijk negeren ze mij volledig en ik ook doe alsof ze er niet zijn. De een na de ander gebruikt de badkamer, kleden zich om, rommelen in koffers en klimmen het stapelbed in en uit. Om mezelf ook gereed te maken voor de nacht past nu niet. Daarom pak ik maar een boek en ga zitten lezen op de rand van mijn bed. Voorover gebogen, want rechtop zitten lukt niet, dan stoot ik mijn hoofd tegen het bovenste bed. Me zo klein mogelijk makend probeer ik te lezen en de drukte om me heen te negeren. Niemand spreekt een woord tegen mij. Ik hoop alleen maar dat ze zo snel mogelijk klaar zijn en het nachtleven in gaan.

Als ik dan uiteindelijk voor de laatste nacht in bed lig, kan ik moeilijk de slaap vatten. Beneden in de straat is het restaurantleven nog vol op bezig. Door het open raam klinken heel duidelijk de populaire melodieën van de straatmuzikanten, of op gitaar, of met viool, of saxofoon of met zang. Na een uur, of misschien twee uur, komen twee van de kamergenoten weer terug. Ik schrik wakker van de piepjes van het deurslot. Beleefd laten ze het licht uit. Beiden rommelen ze in hun koffers of doen andere dingen die ik niet kan volgen. Het is donker en ik heb mijn bril niet op. Ik kan moeilijk zien wie het zijn in de schemer en tegen het felle licht van de gang in. Het zouden toch geen tassenrovers zijn? Als dan de twee silhouetten weg gaan en de deur weer in het slot valt, probeer ik opnieuw te slapen.

Halverwege de nacht komen er weer enkele Italianen terug. Het gepiep van het cijferslot maakt me weer wakker. Het gerommel om me heen van ritssluitingen, het gepiep en gepingel van mobieltjes en het onverstaanbare gefluister probeer ik te negeren.

Vlucht naar Nederland

Het ontbijt haal ik deze ochtend bij La Dolce Vita om de hoek. De kale ober herkent mij nog van gisteren, toen ik al om half negen kwam aanlopen en zomaar op zijn terras wou gaan zitten. Hij stuurde mij weg, want ze waren toen nog niet gereed voor klanten. Nu vandaag neem ik weer dat snelle Spaanse ontbijt dat zovele Spanjaarden hier nemen, onderweg naar hun werk. Aan het tafeltje naast mij zit zo'n ambtenaar met krant en laptop tas. Even een koffie en een broodje en weg is hij weer. Ik neem er langer de tijd voor, met mijn bestelde koffie met melk en een warm broodje belegd met ham. Ik heb de tijd, mijn vlucht gaat pas vanavond om negen uur.

Terug in het hostel check ik definitief uit. Tegen inlevering van mijn sleutels krijg ik de borgsom van € 10 terug. Er wordt niet eens gevraagd hoe het verblijf in Malaga of het hostel bevalen is. Al ik dan voor de laatste keer de deur van Larios Cool Hostel, Calle Marin García, No 9, 4^e piso, achter mij dichttrek, voelt dat als een opluchting.

14 juli 2018